

متن پرسش

باعرض سلام خدمت استاد عزیزم باتوجه به اینکه همه ی شیعه ها در نهایت به بهشت می روند و هرکس هم به آنچه که به او می رسد رضایت دارد پس عده ای می گویند ما که به بهشت می رویم پس چرا خودمان را در این دنیا عذاب بدهیم و باری به هرجهت زندگی می کنند علی رغم اینکه واقعا در دلشان محبت به اهل بیت علیهم السلام دارند و گاها کارهای خیر هم می کنند از طرفی ما هرچقدر هم که تلاش می کنیم بازهم در آن دنیا احساس می کنیم که کم گذاشتیم و احساس ضعف و کمبود را داریم پس چه فرقی دارد که خیلی زحمت بکشیم یا کم؟ ضمن اینکه اگر قرار باشد بهشتیان در بهشت هم حسرت بخوردند و این حسرت عذابی برای آنان باشد با بهشت بودن آن و محل امن بودن آن منافات دارد باتشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: شیعه‌ای به بهشت می‌رود که آداب شیعه‌بودن را رعایت کند. حضرت صادق «علیه‌السلام» فرمودند: «لَا تُنَالُ وَلَا يَتَنَا إِلَّا بِالْوَرَعِ وَ الْاجْتِهَادِ فِي الدُّنْيَا - وَ مُوَاسَاةِ الْإِخْوَانِ فِي اللَّهِ - وَ لَيْسَ مِنْ شِيعَتِنَا مَنْ يَظْلِمُ النَّاسَ» به ولایت ما نائل نمی‌شوند شیعیان ما مگر با ورع و تلاش در دنیا و رعایت حقوق برادران دینی، و از شیعیان ما نیست کسی که به مردم ظلم کند. از طرفی بهشت رفتن در مرتبه‌ی نازله با بهشت رفتن در مرتبه‌ی عالیه خیلی فرق می‌کند. درست است هر دو حسرت نمی‌خورند ولی برخورداری از کمالات شدیدتر چیز دیگری است. دیوانه‌ها هم حسرت نمی‌خورند ولی در فضایی زندگی می‌کنند که عالمان دین زندگی می‌کنند؟ موفق باشید